

Joigny Journaal

Samenstelling: Tom Offermans

Inleiding bij "Joigny Journaal"

Ga er maar eens aan beginnen. Een fietstocht organiseren naar een plaats, diep in Frankrijk, waar in 1779 Sophie Barat ter wereld kwam. Sophie Barat, die de Orde van de Sacre Coeur startte over de hele wereld, met een afdeling in Vaals. Later groeide die afdeling uit tot het Sophianum.

Mevrouw Puijk ging die uitdaging aan. De heren Dolders, Geradts, Van Duijvenbode en Mullenders gingen mee in het avontuur. Een enorm karwei – fietsroutes uitstippelen, campings reserveren, de logistieke kant van het verhaal, etc. En dan moesten er natuurlijk ook nog leerlingen zo gek zijn om die 500 kilometer te gaan fietsen. 15 leerlingen grepen deze uitdaging met beide handen aan.

We hebben kunnen ervaren hoe bijzonder deze fietstocht is geweest. Mooi hoe leerlingen elkaar steunden tijdens deze tocht, voor elkaar zorgden, op elkaar letten en groeiden als persoon. Ouders geven aan dat hun kind zelfstandiger geworden is ("alle spullen zoeken, opruimen, alles weer vinden").

Dhr. Dolders schreef elke dag een mooie update voor de socials. Ouders verslonden onze Facebookpagina en plaatsten talloze berichtjes.

Deze reis was bijzonder, daarom ook een bijzondere bewaarexemplaar.

ZONDAG 19 MEI – the day before..

"Het regent al dagen. De Voerstreek kampt met overstromingen en het gebied rondom Luik is vanaf nu rampgebied. Dat belooft niet veel goeds. Buienradar en de weer-app geven toch een zonnige dag voor maandag. Nu maar een kaarsje aansteken en hopen op het beste van boven. Aan de leerlingen zal het niet liggen. Die hebben de afgelopen maanden zich suf getraind. Mijn Strava feed staat vol met trainingen van 70/80/90/100 km lange tochten met meer dan 900 hoogtemeters. En dat voor leerlingen van 12 en 13 jaar. Ik neem mijn petje voor hen af. Heb alle vertrouwen in deze groep. Het zijn echte doorzetters. Zelfs na een oefentocht met hagel, regen en kou zetten deze bikkels door. Maar nu, nog steeds; de dag voor het vertrek.

Iedereen is een beetje zenuwachtig. De groepsapp blijft geluiden maken. Denken we hieraan? Denken we

daaraan? Ouders die iedereen succes wensen. En slapen zal wel lukken, maar waarschijnlijk heel kort en heel vluchtig. Toch maar proberen..."

MAANDAG 20 MEI – de start:

Maandagochtend, Tweede Pinksterdag, vertrok de groep in Gulpen. Twee leerlingen, Jules en Rogier (4HAVO) stappen iets later in, vanwege een versneld examen. Spannend voor iedereen: voor de leerlingen, maar ook voor de ouders. "Het is de eerste keer dat 'ie een week van huis is", laat een moeder weten. "Ik ben nu al ontzettend trots op jullie!", spreekt Hans Hupperetz tot de groep. De leerlingen hebben er zin in. Terwijl de ouders de bagage inladen, rijden zij al ongeduldig rondjes op hun fiets. Een laatste kus, een laatste knuffel. Stipt om half 9 vertrekt de ploeg, ouders zwaaien en applaudiseren luid.

SEP: "Pap had vertrouwen in me toen we vertrokken. Mama miste me vooral. Mijn zusje daarentegen was moe van het vroege opstaan. Maar ik dacht: ik ga deze uitdaging aan. En daar vertrokken we dan. Goed gemutst en vol bravoure. Maar die lange berg onderweg die was niet zo leuk. Die duurde en die duurde maar; maar uiteindelijk hebben we die ook overwonnen. Eigenlijk viel alles erg mee en ging het best goed allemaal. Wel waren er veel werkzaamheden aan de weg onderweg en reden we door gebieden waar overstromingen zijn geweest. Daardoor reed meneer Dolders twee keer lek".

NIELS: "Het is een erg gezellige groep. We lachen en praten veel onderweg. Onderweg hebben we prachtig weer gehad. Het begon pas te regenen [gisteren] toen we op de camping arriveerden. Echt fijn dus. Eerlijk; de laatste 20 km waren wel zwaar. Veel bergen. Heel

veel lange bergen. Mijn benen voel ik wel en mijn billen ook. Onderweg prachtig mooie natuur gezien. 12 bars en 5 bidons verder kwamen we op de camping aan. Nu heerlijk slapen aan de rivier".

ILSE: "Wat hebben we toch een goede begeleiding. K...bergen. Zwaar. Gelukkig hadden we veel pauzes dat was erg fijn. Konden we lekker eten en drinken. Vooral sportdrink en bananen. En 100 km klinkt minder ver dan dat het is. Maar meneer Dolders zei: "Dat komt omdat jullie zo goed getraind hebben". En dat klopt denk ik wel. De camping is fijn. Mooi naast een beekje. Alles was klaar gezet. Heerlijk! We worden goed verwend".

CAS: "We hebben een hele gezellige groep. Niet zo groot maar dat is met fietsen heel erg fijn. We hebben ook leuke begeleiders. Meneer X heeft me wakker geschud door me op de kop in de modder te zetten. Maar het was terecht. Hoe langer de tocht duurde hoe lastiger het werd. Want mijn achterste begon te zeuren".

BEGELEIDERS: "De dag zit erop. Samen gegeten. Gevoetbald. Veel gesnoept. De dag viel ons reuze mee. Allemaal fanatieke leerlingen. Die - goed getraind - uiteindelijk 100 km gefietst hebben met 800 hoogtemeters, met meer dan 20 km per uur gemiddeld. Dat maakt ons als begeleiders erg trots op deze

groep kanjers. Wat zijn ze lief voor elkaar en wat hebben ze veel lol samen. Dat doet ons deugd!"

DEELNEMENDE LEERLINGEN

Philippe Possen (GAH11)
Sebastiaan Kok (GAH11)
Cas Maessen (GAH12)
Jesse Neven (GAH12)
Niels Dinjens (GAH12)
Lars Heijns (GAH22)
Jules Rikers (H42)
Rogier Bloemen (H44)
Jip Bormans (HM11)
Sophie Lemmens (HM11)
Robin Wings (HM12)
Ilse Dodemond (HM13)
Maxim Muijrs (M13)
Mees Pluijmen (HM13)
Sep Janssen (V13)

DINSDAG 21 MEI – door Bouillon

"Een van de ouders is gisteren naar de camping afgereisd om een fiets te repareren. Wat een betrokkenheid bij deze reis. Overigens hebben de leerlingen zich laten sponsoren voor deze onderneming. De opbrengst – 2500 euro – gaat naar Stichting Île de Mar in Senegal, waar het Sophianum al een aantal jaren mee samenwerkt.

BEGELEIDERS: "Koningsrit; wat een etappe. 96 km met bijna 1400 hoogtemeters. We zijn nu nóg trotser

op deze groep. Wat een toppers. Het was koud. We hebben 5 uur gefietst waarvan 3 uur door de stromende regen. Wij vinden dat alle kinderen die meegegaan meer zakgeld mogen krijgen. Echt waar. Briljante kids."

PHILIPPE: "Gisteravond spelletjes gedaan in de tent met Sebas en Robin. Gevoetbald. Heerlijk. Tijdens het slapen hadden we wel last van de rivier, die langs de camping stroomt. Wat een kabaal. Kan niemand dat geluid uitzetten? Dinsdag smerige bergen, met ook nog in het begin vies weer. Slechte wegen. Maar gelukkig op het laatst zowaar een zonnetje. Bouillon was mooi! De rivieren die we onderweg tegenkwamen waren prachtig. Daar hadden we geen last van het geluid"

LARS: "Mijn remmen deden heel moeilijk vanwege de vele regen. Meneer van Duijvenbode had het zwaar. Ik vond het vet irritant dat ik hem niet mocht inhalen. En daarna dan gaat 'ie ook nog op zijn plaat. 😊 (Grapje, meneer!!). Na de pauze opstarten vanuit de regen was heel lastig. Het was erg koud en het leek wel of we na iedere pauze een lange afdaling hadden. Brrr.. erg koud. Op de camping hoorden we dat we lekker gingen uiteten. Heerlijk: frieten. Bouillon was een prachtige stad. De klim van daaruit was heel zwaar en de langste van de dag. Maar wel gaaf"

SOPHIE: "Overall zijn heel veel muggen. Waar we ook kwamen. Op de camping. Onderweg. Het was door de regen glad op de weg, daardoor moesten we de afdaling rustig aan doen. 3 uur in de regen. Heel trots op mezelf en op de groep dat we dit allemaal doen. Bouillon was een mooie stad".

MAXIM: "Wat een mooie uitzichten allemaal. Jammer dat het weer zo stom was. We hebben een hele leuke fietsgroep. Deze groep snapt mijn dialect gewoon niet. Ze zijn lief, maar wel dialectloos (hahaha). Heftige bergen. Schakelen ging nu goed. Dat was wel okee. Iedereen doet zijn best, ondanks het slechte weer. Het was een verrassing dat we gingen uiteten. Echte Franse cuisine: kebab.. "

Hermine van Asten-Wennekers:

"*Times change, and we must change with them*". Uitspraak van St. Madeleine Sophie Barat, grondlegster RSCJ en van het Sophianum. Het is deze uitspraak van St. Madeleine Sophie, die mij blijft inspireren. Bij het 175-jarig jubileum van het Sophianum blijken haar woorden nog zo te passen in de huidige tijd. zijn! Wat heeft zij voor onze regio, voor mij persoonlijk, betekend? Het Sophianum heeft ook in Nederland een rijk verleden. In Vaals werd in 1848 het eerste pensionaat/de eerste school gesticht. Meisjes konden daar eindelijk uitgebreid onderwijs genieten volgens het "Plan d'Etudes" en het "Réglement des Pensionnats", dat in alle pensionaten van het Sacré-Cœur werd gevolgd. Later werd er kleuter- en lager onderwijs, de ULO, MMS en Gymnasium aan toegevoegd en ontstond het internaat en externaat.

Vanaf 1848 werd enkel onderwijs gegeven aan meisjes, vanaf het schooljaar 1966/1967 werden ook jongens toegelaten. Voor mij persoonlijk heeft het Sophianum in de zestiger jaren, buiten de opvoeding door mijn ouders en middelbaar onderwijs in de breedste zin, mijn karakter gevormd. Mij een open-mind en respect gegeven tot de wereld. Uiteindelijk heeft het mij gebracht naar het presidentschap van de wereldwijde oud-leerlingen vereniging AMASC, waardoor ik vele Sacré-Cœur Verenigingen in de wereld mocht bezoeken, veel ontmoetingen met andere culturen mocht ervaren, een voorrecht, dat ik nooit eerder kon bedenken en waarvoor ik zo dankbaar ben. "*Times change, and we must change with them*". Oprecht hoop ik, dat het Sophianum op hun tocht naar de historie, mede door het bezoek aan het geboortehuis van St. Madeleine Sophie Barat, nog meer het prachtige niveau van onderwijs door het huidige Sophianum gaan waarderen, waarvan de basis door St. Madeleine Sophie Barat is gelegd en waaraan zovelen door de jaren heen hebben bijgedragen.

WOENSDAG 22 MEI – tijgerbalsem

BEGELEIDERS: "Wat een prachtige dag. Vandaag 106 km. 700 hm en de kinderen vonden het allemaal een makkelijke dag. Fantastisch toch? Ze zijn allemaal getraind en klaar voor de "echte" Tour de France. Ze eten wel onze hele proviand op. Alle repen zijn op. We gaan morgen weer nieuwe halen. Maar dat verdienen ze ook. Naast iedere grote pauze een lekkere versnapering. Het weer was eerst treurig maar daarna hadden we een mooi zonnetje. Maar de kinderen kunnen dat ook vertellen".

MEES: "Ik had vandaag last van mijn pols. Ik kon bij het begin van de etappe bijna niet meer bewegen. Maar wonderdokter Van Duijvenbode had hem goed verbonden. Daarna was ik weer zo fris als een hoentje. Dankjewel dokter. Wat een mooie weg vandaag. 30 km langs een kanaal met een fijn fietspad en nog mooiere sluizen. Adembenemend. Wat een *easy* dag. Trainen helpt dus echt. We slapen op een hele mooie en nette camping".

SEBASTIAAN: "Philippe steelt altijd mijn fiets. En dan moet ik erachter aan. Tenminste; op de camping. We hebben daar veel lol samen. Ook met de groep is het fijn. We voetballen samen, spelen samen en hebben interessante gesprekken. Ik hou niet van muggen, wel van fietsen. Daarom ben ik meegegaan op deze tocht. De bergen zo hard mogelijk omhoog fietsen vind ik echt leuk om te doen. En meneer Dolders zegt dat ik dat echt heel goed kan"

JESSE: "Toen we deze plaats binnenkwamen waren er minutenlang boven ons hoofd 2 straaljagers aan het showvliegen - echt een geweldige ontvangst. We dachten even dat mevrouw Puijk en meneer Mullen-ders dat speciaal voor ons geregeld hadden. De rivieren waar we langs fietsen waren prachtig. De beste stop ooit vandaag. Een prachtig Frans pleintje. Met een mooie *boulangerie* waar ze geen Engels verstonden. Ik moest gisteren de gaten dichtrijden voor meneer Dolders omdat hij weer eens een lekke band had.

We hebben een leuke groep. We lachen veel. Maar ik kon niet slapen vanwege iemand die naast me lag te ronken. (We noemen geen namen) Ik heb wel last van

pijn aan mijn nek maar tijgerbalsem en veel lol helpt daar tegen".

JIP: "Het klimmen gaat steeds beter. Echt mooi om te ervaren. Wel veel regen gisteren en heeeel veeel hoogtemeters daardoor een erg zware etappe. Luik was lelijk trouwens. Vandaag was echt makkelijk. Vergeleken met de andere dagen. De koeien liepen achter ons aan tijdens de tocht en dat was erg grappig. En wat een mooi landschap hier. Oja: ik heb vandaag 7 repen gegeten; heerlijk".

ROBIN: "Goed weer vandaag en dat was heerlijk na al die regenbuien. Fietsen gaat heel goed eigenlijk en na de zware bevalling van gisteren was de dag van vandaag een eitje. Wel was van de week mijn trapper stuk en pap kwam een nieuwe brengen. Superlief. De etappes die we fietsen zijn echt heel mooi en de campings waar we slapen zijn ook fijn. Ik had het eigenlijk veel zwaarder verwacht. Ik ben vandaag bij het draaien van een bocht gevallen. Zal wel de vermoeidheid zijn? Jammer van mijn nieuwe stuurlint. Maar dat komt goed. Ik ben zelf gelukkig ongedeerd".

Sophie Barat: wie was zij?

St. Madeleine Sophie Barat werd geboren op 12 december 1779 te Joigny in de Bourgogne aan de rivier de Yonne. Dochter van een wijnboer. Op jonge leeftijd voelde zij de roeping om kloosterzuster te worden. Dit was niet zo gemakkelijk omdat in die tijd de kloosters waren gesloten vanwege de Franse Revolutie en het religieuze leven in het geheim moest plaatsvinden. Als tiener werd zij door haar oudere broer Louis, die priester was, meegenomen naar Parijs. Hij werd haar leeraar, waardoor zij een grondiger opleiding kreeg dan de meeste meisjes in haar omgeving. In 1800, kort voor haar 21ste verjaardag, stichtte zij de Sociëteit van het Heilig Hart (Religieuses du Sacré-Cœur de Jésus). Het doel was: een leven van gebed leiden en de educatie van meisjes. Meisjes in die tijd gingen normaal gesproken niet naar school, bleven analfabeet! Tijdens haar leven stichtte zij 105 huizen in verschillende landen. Zo ook in 1848 in Nederland. De Sociëteit is gevestigd in alle werelddelen.

Zo bijzonder, dat een klein, tenger figuurtje wereldwijd zo een invloed heeft gehad. Madeleine Sophie is op 25 mei 1865 te Parijs overleden. 25 Mei is de datum waarop jaarlijks, door de hele Sacré-Cœur familie wereldwijd zowel zusters als oud-leerlingen, haar feestdag wordt gevierd.

DONDERDAG 23 MEI – Champagne

BEGELEIDERS: "Heimwee voor sommige kinderen. Dat hoort er ook bij, veel praten, bellen, geruststellen en moed inspreken. En vooral veel lachen. Vandaag door de Champagne streek gefietst. Een mooie beleving voor de leerlingen. Langs prachtige druivenranken met nog mooiere grote wijnhuizen. Wat een schoonheid hier, fijn dat we dat met z'n allen op zo een bijzondere manier mogen meemaken. Uiteraard hadden we weer regen onderweg. Gelukkig niet zoveel. Maar deze bikkels zijn ondertussen wel wat gewend. Wel waren ze blij dat ze eindelijk een beetje droge schoenen hadden. 108 km met 800 hoogtemeters. Alsof het allemaal niets voorstelt. We zijn met bijna-profs onderweg.

We hebben zelfs twee mechaniekers bij ons: Jules en Rogier. Zij repareren fietsen, zetten er nieuwe stuurlinten op, vervangen remblokjes, poetsen en smeren onze fietsen. Echt geweldig. Wat een luxe. We voelen ons allemaal lid van een superteam. De leerlingen staan te kijken hoe de "grote" jongens de fietsen repareren. "Dat willen wij ook leren" zeggen ze.

Al laten ze de band van de eigen fiets ontploffen en daar schrokken we allemaal enorm van. Maar gelukkig konden ze er zelf om lachen en wij ook. Rogier's oor piept nu nog steeds. Wat hebben de kinderen plezier onderweg maar ook op de camping. Verstoppertje spelen, voetballen, discussiëren, in de speeltuin spelen en een water-bidon gevecht houden.

Toen de leerlingen de kerncentrale in de verte zagen dampen, zeiden ze: "Wat zijn mevrouw Puijk en meneer Mullenders nu weer aan het koken?"

We zien hier vriendschappen ontstaan. Nieuwe toekomstige profs gekweekt worden. Maar vooral kinderen die verschrikkelijk veel plezier hebben, boven zichzelf uitstijgen en ontzettend trots op zichzelf zijn. En terecht. Toen we op de camping aankwamen was er een ontvangstcomité; de heren Hupperetz en Offermans heetten ons welkom en kwamen ons een hart onder de riem steken. Ze kwamen ons ook vertellen hoe bijzonder het is wat we als groep aan het presteren zijn.

Het is 23;15 uur. Het is stil in alle tenten. De leerlingen liggen allemaal in een diepe verdiende slaap. Morgen de allerlaatste etappe. Ik weet zeker dat ze zelfs de moeilijke momenten gaan missen"

VRIJDAG 24 MEI – aankomst Joigny

"Wat een dag. We gaan het vandaag fixen met z'n allen. Tijdens het ontbijt, als de leerlingen hele stokbroden verorberen is het muisstil. Niet vanwege het ontbreken van gesprekstof maar gewoon omdat we zoveel mogelijk willen eten. En omdat iedereen in koor roept; "Dit zijn de lekkerste stokbroden *ever!* Viva la France".

De tocht gaat met heel veel beklimmingen in 75 km en 1000 hoogtemeters door het prachtige Franse landschap. We sprinten de bergen op. De een nog sneller dan de ander. En bovenaan gekomen wacht iedereen keurig. Onderweg stoppen we weer een aantal keren en eten we zoveel, dat de plaatselijke *boulangerie* daar niet tegenop kan bakken. Maar de broden en de gebakjes zijn echt heerlijk. De laatste 20 km slaat het weer om.

Onderweg

De leerlingen fietsen door een schitterend landschap. Veel groen, veel uitzichten op bergen of uitgestrekte landerijen. De bergen omhoog en dan naar beneden kijken, diep het dal in, naar slaperige, karakteristieke boerendorpjes of steden.

De meeste boerendorpjes lijken verlaten te zijn. Verlaten huizen, dichtgetimmerde ramen, versleten wegen lijken hier een regel der gewoonte te zijn. Af en toe zie je een mens over straat lopen. Meestal met een boodschappentas. Er rijden geen auto's – althans, je komt ze hier zelden tegen. Dat er een dode das naast de weg ligt, is dan welhaast een wonder te noemen. Hoe heeft 'ie dát voor elkaar gekregen?

De afstand tussen twee dorpjes is immens. Bijvoorbeeld: van Joigny naar het volgende dorpje Dixmont ben je ongeveer 40 minuten onderweg. Telefoonpalen

wijzen de weg. In de weilanden zien we vogelverschrikkers staan. In de wat grotere plaatsen, zoals Villeneuve l'Arceveque, waar de ploeg op donderdag pauzeert, is meer bedrijvigheid. Terrasjes zijn open, fijn om mensen tegen te komen.

Noodweer. Onweer. Hagel. We hebben het allemaal vreselijk koud. We klapperen. We schreeuwen om het warm te krijgen. (Althans Robin en Jip 😊) We klapper-tanden (althans meneer Dolders 😊). Maar we vinden een prachtige overdekte plek om te schuilen. Daarna klaart het op en gaan we weer verder. Cas roept tijdens het fietsen; "Deze reis kán echt geen geld opleveren. Ik heb 94 euro voor het goede doel opgehaald maar ik heb voor meer geld aan bars opgegeten". 🤪 500 km, 25 fietsuren en 4230 hoogtemeters verder zijn we aangekomen in Joigny.

We worden ontvangen door onze rector, dhr. Huperetz, en de loco-burgemeester van Joigny. Zij hangen ons een prachtige medaille om en houden beiden een mooie speech. Wat zijn zij trots op onze doorzetters.

Daarna gaan we naar het geboortehuis van Sophia Barat, de stichtster van het Sophianum. De reden waarom we naar deze prachtige, pittoreske stad gefietst zijn. Daar krijgen we een rondleiding en een diner aangeboden in de prachtige eetzaal. We smikkelen alles weg (wederom honger) en dwalen langs de rivier,

al grappend en grollend terug naar de camping.

Het is nu 23.50 uur. Het is weer stil in alle tenten. Zouden ze toch moe zijn?

PS. 3 leerlingen komen vragen of we morgenochtend om 7 uur even kunnen gaan fietsen? Een rondje van 2 uur. Voor alle verplichtingen van de dag. Wie ben ik om nee te zeggen? Snel slapen dan."

Joigny

Gebouwd tegen een heuvel langs de rivier de Yonne. Al reeds in de tiende eeuw stond hier een fort. Er werden drie kerken gebouwd, die de leerlingen bezocht hebben. In 1530 brandde de hele stad af, maar werd weer opgebouwd. De stad is vooral bekend van haar wijn.

Dat de stad tegen een heuvel gebouwd is, is goed te merken. Een wirwar van smalle straatjes en knusse steegjes, die naar de kade toe naar beneden kronkelen. 's Avonds zijn de straatjes sfeervol verlicht. Sfeervolle, karakteristieke gebouwen met hun eigen geschiedenis staan, soms scheefzakkend, langs de straten. Een café waar je zelf mag bepalen hoeveel je voor je drankje betaalt. De groenteboer zet elke morgen zijn kraampjes buiten.

De markthal staat aan de oever van de rivier, naast de Pont St Nicolas, van waar je een schitterend uitzicht hebt over de stad.

ZATERDAG 25 MEI – champi(gn)ons!

"Eerst maar eens uitslapen Maar Lars, Sebastiaan, Jules gaan met de heren Geradts en Dolders een rondje van 40 km fietsen met een verschrikkelijke interval-training. Alsof ze nog niet genoeg gefietst hebben? Nee, dat hebben ze blijkbaar niet? *Idiots.*

De groep wordt ontvangen door de loco-burgemeester. Ook is de pers aanwezig en worden er foto's gemaakt voor de krant. Daarna krijgen we een rondleiding door Joigny. Met een plaatselijke gids die gelukkig Nederlands spreekt. We zien alle kerken en straatjes van Joigny en beseffen nu pas hoe bijzonder het is wat we gepresteerd hebben. Zo ver van huis in een plek waar we de taal niet spreken en door iedereen als "Champions" ontvangen worden. Al denken sommige dat ze voor "champignons" uitgemaakt worden.

Daarna hebben de leerlingen vrije tijd. Die ze besteden aan souvenirs kopen, de Lidl en de McDonalds leegkopen. Omdat het prachtig weer is vermaken sommige leerlingen zich ook in de rivier Yonne bij de camping. De meeste leerlingen verkennen het stadje, genieten van het mooie weer. De docenten eten in alle rust een versgebakken pizza aan de waterkant.

De meeste leerlingen en docenten werden lek gestoken door de zeer irritante muggen overal. Maar dhr. Hupperetz heeft voor mooie tubes zelf gezorgd van de plaatselijke Pharmacie. Een supertip!

Geboortehuis Sophie Barat

Sophie Barat werd geboren in een huis aan de Rue Daviers, op nummer 11. Een onopvallend huis in een onopvallende straat eigenlijk. Aan de overkant van het huis hangt een informatiebord met een foto van Sophie. Op het huis zelf een informatieplaque, die aangeeft dat dit het geboortehuis is.

De gids leidt de groep rond door het huis. Wat opvalt is dat het er behoorlijk warm is. Dat komt door de materialen die gebruikt zijn bij de bouw. De leerlingen zien de kamer waar Sophie ter wereld kwam. De gids wijst de groep er op dat er geen elektriciteit was, geen stromend water en geen verwarming. Het huis heeft smalle gangen en houten steunbalken tegen het plafond. Met grote ogen lopen de leerlingen rond. Ze zuigen de sfeer als een spons op.

Op een bord staan alle Sacre Coeur-locaties in de hele wereld. In Nederland zijn er nog twee: in Den Haag en.... Simpelveld. Dat moet natuurlijk Vaals zijn. Maar voor de leerlingen is het toch wel indrukwekkend om te zien dat ook 'onze' regio genoemd staat tussen al die plaatsen.

's Avonds is er een bijzondere kerkdienst, op de sterfdag van Sophie Barat (25 mei 1865). De priester benoemt de aanwezigheid van de fietsploeg uit Nederland. Maxim en Ilse mogen de grote kaarsen voor de priester dragen. Iedereen mag een theelichtje mag bijzetten bij het standbeeld van haar.

Na de dienst eten we in de tuin van en met de nonnen. De Koreaanse delegatie zingt en danst een typisch stuk in klederdracht en spontaan gaan onze leerlingen daarna Frans Duits zingen. Hilarisch. Iedereen klapt mee. Thuis angekommen op de camping hebben we een lange tijd gezellig gekletst en geëvalueerd met alle leerlingen. Uiteraard onder het genot van lekker drinken en heel veel snoep en chips. Want eten dat kunnen ze als geen ander, naast; fietsen, gezellig doen, elkaar helpen, lol maken, een hechte groep vormen, gezellig zijn, lief zijn, gegroeid zijn als mens, angsten

overwinnen, heimwee verslaan, vriendschappen bouwen en ons als begeleiders; verstoeld van trots doen staan."

Stop de persen!

De fietstocht naar Joigny heeft, zowel in Nederland als in Frankrijk, de pers behaald. In Nederland verscheen er een artikel in "Dagblad De Limburger". In Joigny werd mevrouw Puijk, samen met twee leerlingen, geïnterviewd voor een Franse krant.

ZONDAG 26 MEI – terug naar huis!

"14.10 uur. In de bus onderweg naar huis. De kinderen gooien zich vol met snoep. Vermaken zich kostelijk. Spelen Brawlstars. Sommigen slapen. (Sommige docenten trouwens ook). Even een rondje maken langs alle leerlingen met eventuele verbeterpunten voor deze reis. Het is voor ons tenslotte ook de eerste keer dat we een dergelijke reis organiseren. De leerlingen vonden het een geslaagde reis met de nadruk

op een hele fijne begeleiding (het zijn niet mijn woorden, maar van de leerlingen).

CODA

Als begeleiders willen we even kwijt dat we een welwillende, lieve, zorgzame, grappige, fijne en zeer sportieve groep leerlingen bij ons hadden. Het vertrouwen dat de ouders/verzorgers ons gaven om hun kroost deze uitzonderlijke trip te laten beleven, samen met ons. Waarvoor heel veel dank.

Voor ons was het in een woord:

**FANTASTISCHGEWELDIGGRANDIOOSEN-
WEEKOMNOOTTEVERGETEN.**

Over de rolstoel van Sophie...

De groep was op zaterdagavond in het klooster aanwezig om de sterfdag van Sophie te herdenken. Na de kerkdienst werd er in de tuin van het klooster geluisterd naar gezang van de Koreaanse delegatie en werd er smakelijk gegeten. "Terwijl we plannen maakten om terug te wandelen naar de camping, kwam een vrolijke non naar Leontien en vroeg haar iets. Vertaling: de nonnen zochten een viertal sterke mannen die de rolstoel van Sophie konden verplaatsen.

De vier heren sprongen op en zeiden: 'Natuurlijk, dat doen we wel even'. Na een rondgang door gangetjes en verdiepingen kwamen we bij een kamertje waar de rolstoel stond. Nu dachten we in termen van een moderne rolstoel, níet aan een rolstoel van eind 19^e eeuw! Een gevaarlijk uitziend vehicle van gietijzer en riet. Maar goed, twee man voor, twee man achter lopen wij achter de olijke non aan. Trap op, trap af, gangetje links, gangetje rechts, stop! De deuropening is te smal. Dus: terugtocht! We lopen achteruit weer dezelfde route..

De non is nog niet klaar met ons. Ze weet een andere route. Top idee, alles verloopt vlekkeloos totdat we bij een draaitrap komen, waar we Sophie's rolstoel met geen mogelijkheid omhoog krijgen. Het ding begon ook wel zwaar te worden.

Dus wéér terugtocht. Er is spoedoverleg tussen de nonnen. Nieuw plan. De leerlingen zitten braaf te wachten en kijken geamuseerd naar het gestuntel.

De rolstoel gaat voorlopig naar de kamer van een van de nonnen. Om bij deze kamer te komen moeten we door de tuin, waar de overgebleven gasten vreemd opkijken als er vier mannen met een antieke rolstoel langs komen lopen. De rolstoel wordt via de tuindeuren in de kamer gemanoeuvreerd en het project eindigt daar".

Sponsoring voor het goede doel

De leerlingen die deelgenomen hebben aan de fiets-tocht, hebben zich laten sponsoren. De opbrengst was een mooie 2500 euro. Deze gaat naar de Stichting Île de Mar, waar we als Sophianum al een aantal jaren banden mee hebben. Diverse keren hebben leerlingen, samen met o.a. mevrouw Puijk, een bezoek hebben gebracht aan dit eiland in Senegal.

De stichting van Henk Berghauser Pont heeft het mogelijk gemaakt om onderwijs te realiseren op een eiland waar voorheen leerlingen die kans niet kregen of er een lange reis voor naar het vaste land moesten ondernemen. Inmiddels is er, behalve basisscholen, nu ook een volwaardige middelbare school en wordt het mogelijk gemaakt om middels beurzen jongeren de kans te geven een vakopleiding te kunnen volgen.

Deze ontwikkeling past precies in het motto van Sophie Barat ('al was het maar voor één kind') en dat is de reden waarom we voor dit doel hebben gekozen.

Vanavond: Pasta de la Pul et Mud

Dhr. Mullenders en mevr. Puijk reisden steeds vooruit naar de volgende campingplaats. Daar zetten ze elke dag een stuk of 18 tentjes op (soms in de stromende regen!), zorgden zij dat de leerlingen en begeleiders bij terugkomst konden genieten van iets lekkers én werd er door hen gekookt. Op de eerste avond schafte de pot *Pasta de la Pul et Mud*.

WAT DE OUDERS ZEGGEN...

"Alle leraren en begeleiding die mee zijn gegaan, Super bedankt dat jullie deze kanjers een onvergetelijke ervaring hebben bezorgd!! 🍷 We hebben als ouders mee mogen genieten via alle updates. Ondanks dat we weinig van Sep zelf gehoord hebben 😊 die keer dat we hem aan de telefoon hadden was hij super enthousiast en opgewekt!"

"Wat een geweldige belevenis en een groep toppers bij elkaar! Heel erg bedankt aan de organisatie om dit zo top te organiseren en begeleiden. Ook Maxim heeft niet heel veel gezegd maar we merkten wel dat hij hier echt van genoot en supertrots is op deze belevenis 🍷"

"Wat een belevenissen en zo goed georganiseerd en begeleid. Ja, *champions* zijn jullie! Een bijzondere ervaring rijker. Leuk vond ik het dit alles digitaal mee te mogen beleven. 🍷"

"Een hele grote dankjewel aan de docenten die ervoor hebben gezorgd dat ze een mooie ervaring rijker zijn!"

"Namens SJO Heuvelland feliciteren we alle deelnemers, maar natuurlijk in het bijzonder onze leden, die hebben laten zien niet alleen op het voetbalveld hun mannetje te staan, maar ook op de fiets top prestaties leveren"

"Als ouder van een begeleider ook trots! Wat hebben deze toppers een prestatie neergezet! Fysiek en mentaal, sterk!"

"Wat een bikkels 🏆! Wat een super mooie prestatie en ervaring voor de kinderen en hun begeleiders 🍷🍷🍷
Chapeau 🎩"

"Geweldig, kanjers allemaal! Proficiat aan iedereen! En heel veel dank aan de topbegeleiding voor alles!!"

"Wat een geweldige prestatie van deze groep, proficiat!! We hebben mee mogen genieten vanuit het thuisfront en zijn super trots!!!"

"Trots op de hele groep. Wat een prestatie 🙌"

"Super super goed. Wat zijn we trots op iedereen. En wat straalt de fijne sfeer uit de foto's en de verslagen. Begeleiders: heel veel dank!"

"Dit is een schooltrip van een heel ander kaliber. Wat fantastisch goed geregeld, ondersteund en gefietst 🍷
Trots op jullie 🙌"

"Diepe buiging 🙏...Wat un mega prestatie van ze saame...wow 🤩...herinneringe en ervaringe veur ut laeve...gans te gek 🤩"

"Niet te doen gister middag! 😬😬 Rond half drie ontplofte de telefoon; zijn ze er al? hoe lang nog? de ene moeder na de andere meldde zich via whatsapp... shit... z'n telefoon staat uit... , ooow z'n 4g is op ... zie jij nog wat? Oepsie nee ze hebben nu geen bereik... 🍷
nog 10 km, nog 2 km, waarom duurt dit zoou"

lang... 🤔 met z'n allen staren naar een bewegend bolletje op Strava. Het leek wel een super spannende finale van een Tour de France rit.... 🤩 En toen, toen stond het bolletje stil.... Zouden ze er zijn?! Heb jij al iets gehoord?

En na heeeel lang wachten eindelijk de verlossende woorden via de groepsapp; ze zijn er.... YEAHHHH tranen van ontlasting, armen in de lucht, menige kreet ging via de telefoon, champagne ontkurkt,

Ik heb nog nooit zo snel de duimpjes voorbij zien vliegen op een berichtje in whatsapp 🤩 Dus ik vermoed dat er meerdere mensen vol smart zaten te wachten op het verlossende appje 🤩 Er blijft me alleen 1 vraag door het hoofd spoken; hoe zou het met de begeleiders zijn? Zouden ze de zuurstoffles nodig hebben gehad? Dat die kids dat zouden redden daar had ik geen twijfels over 🤩🤩🤩🤩 Wat een bikkels allemaal 🤩🤩🤩

